

[Anne Birgitte Lundholt]

Det Konservative Folkeparti har lagt linjen ved at komme med forslagene i marts måned. Vi har endnu ikke set regeringens forslag til udfyldelse af de analyser, man roser sig meget af; vi venter fortsat. Jeg er naturligvis overbevist om, at vi også kommer til at vente til efter valgdagen med at se, hvad der egentlig kommer ud af det hele.

Det er synd for de arbejdsløse danskere, det er synd for dem, der er nervøse for, om de også har gratis offentlig service på sygehusene og i uddannelsessystemet i morgen. Jeg synes, vi skulle se at komme i gang. Det Konservative Folkeparti er klar.

Bertel Haarder (V):

Jeg vil gerne takke statsministeren for redegørelsen og straks citere et par sætninger, som jeg er enig i:

Statsministeren sagde, at udviklingsevnen ikke ubetinget øges ved at oprette nye tilskudsordninger. Det synes jeg var gode ord sagt af en statsminister, som vel også har opdaget, at der ikke er ubegrænsede midler at rutte med. Det har vi andre opdaget for temmelig længe siden.

Og så kom statsministeren med en god formulering, da han sagde: Faren er ikke ny teknologi, faren er gammel teknologi. Også rigtigt sagt.

Så er det klart, at statsministeren måtte sige en hel masse om ny kurs og om regeringens mange planer og alt det gode, der findes og er gjort, og det kunne jo give anledning til en meget lang polemik, hvor mit synspunkt og Venstres synspunkt naturligvis er, at det, der virkelig er godt at sige om dansk økonomi og udviklingsevne i øjeblikket, ikke kan være skabt i den nuværende statsministers tid, og når statsministeren taler så pænt om det, så må der være et klart dementi af alt, hvad hans egne ordførere har sagt i de foregående ti år. Undskyld, at jeg nævner det.

Jeg synes også, jeg skylder at nævne det af hensyn til de små regeringspartier, som jo har et medansvar for det, der skete i de foregående ti år, og som blev sablet ned af regeringen. Man er lige ved at sige, at det kan være godt med sådan et regeringsskifte, for så opdager man jo pludselig, at det, som Socialdemokratiets ordførere tidligere har sagt, slet ikke gælder mere, nu hvor man er kommet i regering; nu er rigets tilstand helt anderledes.

Men det var som sagt en polemik, jeg ville undlade, og jeg vil også undlade at komme ind på Michael Porter og Robert Reich, selv om jeg synes, Michael Porter er blevet nævnt rigelig mange gange i denne debat og også tidligere. Han hører ikke til mine guruer, og jeg synes, at statsministeren – også da han var i opposition – i for høj grad skrev af efter Michael Porter. Vi hørte jo i det uendelige om det turistindustrielle kompleks og alle de andre komplekser, som vi skulle bygge op efter Porters opskrift. Jeg ved ikke rigtig, hvad det er blevet til, og jeg har aldrig rigtig troet på det, og – ja, det forekommer mig at være ord og atter ord uden særlig meget indhold i.

Robert Reich siger noget rigtigt om værdien af kvalifikationer. Selvfølgelig skal vi have flere job i den højteknologiske ende, og det kræver større satsning på uddannelse og forskning – det vil jeg også vende tilbage til – men det er begrænset, hvad man kan skabe af job i den ende, i hvert fald på kort sigt.

Derfor advarer jeg mod, at man lader den snak om kvalifikationer overskygge det andet meget mere realistiske, som har at gøre med her og nu-situationen, nemlig dette, at vi har et for stift arbejdsmarked, et totalt ubrugeligt dagpengesystem og en for ringe lønspredning. De ting kunne der godt gøres noget ved, uden at man på nogen måde gjorde skade på den sociale balance her i landet.

Da min konservative kollega fru Anne Birgitte Lundholt har talt godt og rigtigt om erhvervspolitikken, vil jeg nu bruge min resterende taletid på at sige lidt om forskningspolitikken.

Når det gælder forskningen, havde regeringen ved sin dannelse mange gode intentioner. Den lovede at styrke forskningen både her og der, den oprettede et ministerium for teknologi og anvendt forskning – nu skulle der ske noget. Men da det så blev en Centrum-Demokrat, der fik posten, blev ministeriet pludselig berøvet en stor del af den påtænkte ressort; industriministeren fik lov at beholde hele teknologisiden, så der hverken blev teknologi eller anvendt forskning af betydning tilbage til forskningsministeren. Så fik ministeriet navneforandring til slet og ret Forskningsministeriet, og så kunne undervisningsministeren jo lige så godt holde fast på sit, så der til sidst stort set kun var forskningsrådene og Forskningspolitisk Råd tilbage til den stakkels minister.